

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Haralda Stiffela a sudcov JUDr. Petra Krajčoviča, JUDr. Viliama Dohňanského, JUDr. Daniela Hudáka a JUDr. Ing. Antona Jakubíka na neverejnom zasadnutí 17. júna 2013 v Bratislave, v trestnej veci obvineného **M. Š. a spol.**, vedenej na bývalom Špeciálnom súde v Pezinku pod sp. zn. PK 2 T 16/2008, prejednal dovolanie, ktoré podal obvinený **F. A.**, zastúpený JUDr. Ľ. Š., advokátom v Š., proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. apríla 2011, sp. zn. 1 To 4/2011, a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. sa dovolanie obvineného **F. A.** **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 23. júna 2010, sp. zn. PK 2 T 16/2008, bol obvinený **F. A.** uznaný za vinného v **bode č. 1/** rozsudku spolu s inými obvinenými zo zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Tr. zák. č. 300/2005 Z. z. (ďalej len „Tr. zák.“) na tom skutkovom základe, že

v presne nezistenom období najneskôr v roku 2001, v meste S., okres S., M. Š. zosnoval a s doposiaľ nezistenými osobami postupne vytváral a štruktúralne formoval zločineckú skupinu, neskôr nazývanú „Š. alebo chlapi od Š.“, ktorá na území T. a B. kraja koordinovane pôsobila až do 29. septembra 2007 s cieľom páchania zločinov tak, aby tým získali priamo alebo nepriamo finančný a majetkový prospech najmä spôsobom vydierania, zavražďovania, podvodmi a vyhrážkami, pričom druh a rozsah činnosti, plánovanie síl a prostriedkov určoval výhradne M. Š., ktorý pod svojou neustálou kontrolou jednotlivými

úlohami poveroval priamych podriadených členov zločineckej skupiny, tzv. pravé ruky, ktorými boli v priebehu existencie skupiny Z. K., M. Č., F. A., P. H., blízkym organizačným pracovníkom bol člen zločineckej skupiny J. F. a títo ďalej v zmysle príkazov M. Š. riadili zverené úlohy a jednotlivé akcie, ako aj členov zločineckej skupiny a osôb činných pre zločineckú skupinu, pričom členmi zločineckej skupiny boli:

M. Š., ako vodca zločineckej skupiny, v celom období najneskôr od roku 2001 až do 29. septembra 2007, pričom spáchal skutky pod číslom 3/, 4/, 5/, 6/, 7/, 8/, 9/ a 11/,

Z. K. najneskôr od roku 2001 do apríla až mája roku 2003, potom od presne nezisteného obdobia roku 2004 do roku 2005, ktorý najskôr robil rozpisovanie služieb biletárov a vyhadzovačov na diskotékach, potom bol v tzv. výjazdovej skupine, neskôr bol veliteľom tzv. výjazdových skupín, vymáhal pohľadávky, bol v pozícii pravej ruky M. Š., bol poverený M. Š. riadiť násilnú činnosť tzv. rozbíjačov a vyberaním nelegálnych poplatkov od podnikateľov za tzv. ochranu, P. H. najneskôr od januára roku 2005 do 29. septembra 2007 bol v tzv. výjazdovej skupine spolu s členom zločineckej skupiny P. Š., bol pravou rukou M. Š., a ako člen zločineckej skupiny spáchal skutky č. 6/, 7/, 8/, 9/ a 11/,

F. A. najneskôr od roku 2003 do 29. septembra 2007 bol pravou rukou M. Š., vystupoval v zločineckej skupine v mene M. Š., informoval M. Š. o zatknutí P. H. a M. M. s tým, že uviedol „zebrali našich“ a následne sa vyhrážal R. Z., aby nevypovedal proti M. Š. a že on to ide riešiť s obhajcom, mal na starosti tzv. vydieračky,

P. Š. najneskôr od mesiaca august roku 2005 do presne nezisteného obdobia najneskôr do 29. septembra 2007 bol členom tzv. výjazdovej skupiny s pravou rukou a členom zločineckej skupiny P. H., a ako člen zločineckej skupiny spáchal skutky č. 6/ a 8/,

J. F. od presne nezisteného obdobia najneskôr od roku 2001 do 29. septembra 2007 pomáhal M. Š. zabezpečovať organizáciu zločineckej skupiny tým, že rozpisoval služby tzv. biletárov – vyhadzovačov a výjazdových skupín, zvolával členov skupiny na porady, robil osobného šoféra M. Š. a jeho rodine a spáchal ako člen zločineckej skupiny skutok pod číslom 3/,

J. H. v presne nezistenom období v rozmedzí roku 2001 najneskôr do roku 2005 bol tzv. biletárom – vyhadzovačom na diskotékach, bol členom tzv. výjazdovej skupiny a tzv. rozbíjač, a ako člen zločineckej skupiny spáchal skutok č. 5/,

R. C. v presne nezistenom období v rozmedzí roku 2001 najneskôr do roku 2005 bol tzv. biletárom – vyhadzovačom, rozbíjačom a šoférom, a ako člen zločineckej skupiny spáchal skutok č. 3/ a 5/,

pričom činnými pre zločineckú skupinu boli:

- Z. K. v čase spáchania skutkov č. 6/, 7/ a 12/,
- R. Z. v čase spáchania skutkov č. 9/ a 11/,
- M. J. v presne nezistenom období najneskôr od roku 2001 najneskôr do roku 2005 robil šoféra a spáchal skutok č. 5/,
- Z. U. v presne nezistenom období v rozmedzí od roku 2004 do 29. septembra 2007 robil biletára – vyhadzovača a usporiadateľa na diskotékach a v čase spáchania skutku č. 7/ a 12/,
- M. M... v čase spáchania skutku č. 11/,

pričom mjr. Bc. P. C. v priebehu roku 2002 poskytoval podporu zločineckej skupine tým, že ako príslušník Policajného zboru Slovenskej republiky, v tom čase zaradený na OO PZ J., poskytoval M. Š. informácie z policajného prostredia ako aj o pripravovaných a vykonávaných akciách v služobnom obvode OR PZ S.,

a zároveň M. Š. vykonával povinné organizačné porady s členmi zločineckej skupiny a osobami činnými pre zločineckú skupinu, na ktorých sa plánovali a vyhodnocovali jednotlivé akcie zločineckej skupiny, ďalej sa vykonávala povinná fyzická príprava, M. Š. stanovil systém rozdeľovania finančného zisku v zločineckej skupine, zabezpečoval ubytovanie niektorých členov zločineckej skupiny, stanovoval sankcie pri porušení jeho príkazov a nariadení a pri svojvoľnom opustení zločineckej skupiny a zločinecká skupina disponovala zbraňami ako sú baseballové palice a obušky, a motorovými vozidlami,

Špecializovaný trestný súd v Pezinku za tieto trestné činy uložil obvinenému **F. A.** podľa § 296 Tr. zák. s použitím § 36 písm. j) Tr. zák. a § 38 ods. 3 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Ďalej naproti tomu boli obvinení M. Š., F. A., Z. K. a J. F. podľa § 285 písm. a) Tr. por. oslobodení spod skutku č. 7/ obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky z 13. júna 2008, sp. zn. VII/2 Gv 295/06, pre skutok kvalifikovaný ako trestný čin vydierania podľa § 235 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006, pretože nebolo dokázané, že sa tento skutok stal, a ktorého sa mali dopustiť tak, že:

v presne nezistenom období v mesiaci september v roku 2004 po tom, čo poškodený J. Č., nar. X., pre svoje podnikateľské účely v S. požiadal vedúceho zločineckej skupiny M. Š. o zapožičanie finančnej hotovosti vo výške 400 000 Sk, ktoré mu po spísaní notárskej zápisnice o uznaní dlhu vo výške 700 000 Sk v hotovosti, vyplatil F. A., ako priamy podriadený člen zločineckej skupiny, s dobou splatnosti do šiestich mesiacov a potom mu M. Š. postupne prostredníctvom svojich členov zločineckej skupiny od mesiaca október 2004 až do mesiaca september 2005 odoberal bez platenia z jeho A. požičovne s obchodným názvom „A. Z“ v obci D. č. X. osobné motorové vozidlá pre účely jeho zločineckej skupiny, v dôsledku čoho ho dostal do platobnej neschopnosti splácať dlh, a preto zo strachu z možného fyzického útoku mu bez platenia vydal, a to v mesiaci október 2004, os. motorové vozidlo zn. Seat Ibiza, čiernej metalízy, EČ: S., rok výroby 2004, objem 1,2, VIN: V., ktoré na príkaz M. Š. bez zaplatenia odobral Z. K., v mesiaci december 2004, os. motorové vozidlo Škoda Fabia, EČ: S., rok výroby 2004, objem 1,2, VIN: T. bez zaplatenia odobral J. F., v mesiaci august 2005, os. motorové vozidlo Seat Altea, rok výroby 2004, VIN: V., bez zaplatenia odobral R. J., v mesiaci september 2005, dve os. motorové vozidlá, a to Seat Ibiza, EČ: S., červenej farby, objem 1,4 cm, bez zaplatenia odobrali J. F. a Z. K. a osobné motorové vozidlo zn. WV Golf, EČ: S., rok výroby 2004, objem 1,4 cm, VIN: W., ktoré bez platenia odobral Z. K. a takýmto spôsobom sa dostal do platobnej neschopnosti splácať dlh, čo malo za následok, že F. A. na príkaz M. Š. podal návrh na začatie exekučného konania proti poškodenému J. Č.

Ďalej naproti tomu bol obvinený F. A. podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku oslobodený spod skutku č. 12 obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky z 13. júna 2008 sp. zn. VII/2 Gv 295/06, pre skutok kvalifikovaný ako obzvlášť závažný zločin vydierania podľa § 189 odsek 1, odsek 2 písmeno

a), odsek 4 písmeno c) Tr. zák., pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obvinený, a ktorého sa mal dopustiť tak, že:

v presne nezistený deň koncom mesiaca apríl 2006 na pokyn M. Š., ako vodcu zločineckej skupiny, prišli do spoločnosti H., s.r.o. S. za P. L., P. H. a P. Š., ktorí sa mu začali vulgárne vyhrážať, že keď nechce mať problémy, musí sa ešte v ten deň vyrovnáť s M. Š. za svoje dvojročné podnikanie, lebo inak ho môžu dobiť, preto sa následne po telefonickom rozhovore s M. Š. dohodol na stretnutí, ktoré sa uskutočnilo v poobedňajších hodinách v meste S. v reštaurácii D., kde M. Š. spoločne s F. A., najskôr slovne vulgárne útočili na P. L., aby si nerobil z nich srandu a M. Š. ho päťou dvakrát udrel do oblasti tváre, následne zobral bejsbolovú palicu, ktorou ho niekoľko krát udrel po tele, pričom M. Š. s F. A. vyžadovali od neho, aby zaplatil sumu vo výške 2.000.000,-Sk za staré roky podnikania a za každý ďalší mesiac mal platiť 200.000,-Sk s tým, že mu M. Š. dal na odovzdanie peňazí cca 4 dni, pričom tvrdil, že má spolupracovať, ak nechce ležať s dolámanými nohami a rukami a byť kŕmený hadičkou, za pár dní mu telefonoval M. Š., že ak nezaplatí bude taktiež dobitá ležať v posteli aj jeho manželka, a preto z obavy o život a zdravie seba, ako aj svojej rodiny, dňa 3. mája 2006 z účtu spoločnosti H., s.r.o. S. vo V., a.s. na M. N. v B. vybral finančnú hotovosť vo výške 2.000.000,-Sk, ktorú v ten istý deň v presne nezistenom čase v poobedňajších hodinách odovzdal M. Š. prostredníctvom doposiaľ neznámeho kuriéra v A. B.,

Rozsudok Špecializovaného trestného súdu v Pezinku nadobudol právoplatnosť 20. apríla 2011, kedy Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, podľa § 319 Tr. por. uznesením sp. zn. 1 To 4/2011, zamietol odvolania obvineného F. A., R. Z. a prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky vo vzťahu k obvinenému R. H. a F. A.

Odpis uznesenia odvolacieho súdu bol obvinenému F. A. doručený 20.septembra 2011 (č.l. 9570, zv. XXXII) a jeho obhajcom JUDr. L. Š. a JUDr. R. T. doručený 19. septembra 2011 (č. l. 9509, zv. XXXII).

Špecializovaný trestný súd v Pezinku predložil 30. mája 2012 Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dovolanie, ktoré podal obvinený F. A., prostredníctvom obhajcu

5. apríla 2012 na Špecializovanom trestnom súde v Pezinku proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. apríla 2011, sp. zn. 1 To 4/2011. Domáhal sa ním, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil porušenie zákona v jeho neprospech z dôvodov uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a), b), c), d) g), i) Tr. por. účinného do 31. augusta 2011 vo všetkých výrokoch.

Obvinený F. A. odôvodnil dovolanie nasledovne:

Porušenie práva na rozhodnutie o vine a treste nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom a práva na zákonného sudcu vidí v nadväznosti na citovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu (ďalej len „ESLP“) a zákonov č. 291/2009 Z. z., 757/2004 Z. z., 385/2000 Z. z., 185/2002 Z. z., ako aj nálezu Ústavného súdu sp. zn. PL ÚS/17/2008, ako aj čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Podľa názoru obvineného rozhodovanie súdu v jeho trestnej veci zárukám vyplývajúcim z práva na rozhodnutie nezávislým súdom nevyhovelo, keď časť hlavného pojednávania bola vykonaná bývalým špeciálnym súdom, ktorý nespĺňal požiadavky nezávislého súdu, v dôsledku čoho rozsudkom z 23. júna 2010 v spojení s uznesením odvolacieho súdu z 20. apríla 2011 boli porušené jeho práva vyplývajúce z čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Rovnako boli narušené garancie sudcovskej nezávislosti sudcov bývalého Špeciálneho súdu, ktoré spočívali okrem iného v tom, že ohľadne sudcov pôsobiacich na bývalom špeciálnom súde existoval špecifický právny režim pre ich výber a výkon ich funkcie, podmienený dohľadom bezpečnostného orgánu výkonnej moci a s tým spojené nedostatočné právne garancie pred zasahovaním do výkonu ich právomoci. Vzhľadom na absenciu atribútu nezávislosti špeciálneho súdu, tento nemohol vykonávať svoju právomoc, a preto podľa § 91 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších predpisov, trestnú vec M. Š. a spol., mal prejednávať Krajský súd v Banskej Bystrici.

Nakoľko predseda senátu Mgr. Ivan Matel a členovia senátu JUDr. Jozef Šutka a JUDr. Ružena Sabová neboli dočasne pridelení alebo preložený na výkon funkcie na Špecializovaný trestný súd v súlade s Ústavou a zákonom, vydaním rozhodnutí súdov

oboch stupňov bol obvinený v rozpore s č. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru odňatý zákonnému sudcovi a o vine a treste nerozhodol „nezávislý a nestranný súd zriadený zákonom“.

Dovolateľ upozornil aj na tú skutočnosť, že opatrením v trestnej veci M. Š. a spol., z 18. júna 2008, č. 9 Spr 385/2007, bol za náhradného sudcu určený JUDr. Ján Buvala, ktorý rozhodoval na neverejnom zasadnutí o dôvodoch trvania väzby 25. júna 2008, namiesto vtedy dovolenkujúcej sudkyňi, JUDr. Ruženy Sabovej. Vzhľadom na znenie § 246 ods. 2 Tr. por. sa sudkyňa JUDr. Ružena Sabová už ďalšieho konania a rozhodovania v predmetnej trestnej veci nemala zúčastňovať.

Právo obvineného na rozhodnutie o vine a treste nezávislým súdom zriadeným zákonom vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru bolo porušené aj postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní sp. zn. 1 To 23/2010, a to tým spôsobom, že odvolanie M. Š. z 1. júla 2010, ktoré podal prostredníctvom obhajcu priamo na odvolacom súde, mal o ňom vecne a miestne príslušný orgán rozhodnúť, avšak Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozpore s ustanovením § 51 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a rozvrhom práce nepridelil toto odvolanie náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených ministerstvom konkrétnemu senátu, ale odvolanie odstúpil na Špecializovaný trestný súd a senátu 1 To bola vec pridelená až 28. septembra 2010.

Z týchto dôvodov podľa názoru obvineného v jeho trestnej veci rozhodoval nepríslušný súd a senáty v nezákonnom zložení.

Pokiaľ ide o porušenie práva na obhajobu, obvinený poukázal na tú skutočnosť, že právne závery rozhodnutí súdov oboch stupňov sú v extrémnom rozpore s vykonanými dôkazmi a skutkovými zisteniami z nich vyplývajúcimi, resp. z nich v žiadnej možnej interpretácii odôvodnení súdnych rozhodnutí nevyplývajú, a preto sú arbitrárne a nepreskúmateľné. Súčasťou práva na obhajobu je nielen podávať opravné prostriedky, ale aj na podstatné argumenty uvedené v odvolaní dostať primeranú súdnu odpoveď.

Porušenie práva na verejné prejednanie vecí videl v nadväznosti na ustanovenie § 2 ods. 17 Tr. por., § 249 ods. 1, ods. 3, ods. 4, § 10 ods. 11 Tr. por., ako aj ustanovenia § 250 ods. 2 Tr. por. v tom, že hlavné pojednávanie 16. októbra 2009 (nesprávne uvedený dátum v dovolaní 16. októbra 2010) bolo vykonané na návrh obvineného Z. s vylúčením verejnosti, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky. Okrem toho súd porušil aj jeho ďalšie právo, keď ho pred rozhodnutím o vylúčení verejnosti predseda senátu nevypočul. Navyše namieta aj porušenie práva na prítomnosť dvoch dôverníkov v zmysle § 250 ods. 2 Tr. por. obvineného M. Š.

Ďalej obvinený F. A. v dovolaní tvrdil, že bol naplnený aj dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. d) Tr. por., v zmysle ktorého bolo hlavné pojednávanie vykonané v jeho neprítomnosti, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky. Na hlavné pojednávanie, na ktorom súd pristúpil k výsluchom svedkov R. J. a M. Č., si on vyhradil účasť, avšak napriek tejto jeho žiadosti súd pristúpil k výsluchu menovaných svedkov. Hlavné pojednávanie v deň výsluchu svedkov Č. a J. bolo vykonané v rozpore s ustanovením § 252 ods. 2 Tr. por., nakoľko účel trestného konania nebolo možné dosiahnuť vykonaním hlavného pojednávania v jeho neprítomnosti, inými slovami za súčasného porušenia jeho práva na obhajobu, čo odporuje spravodlivému procesu. Rovnako poukazuje na to, že neboli splnené podmienky na konanie hlavného pojednávania, nakoľko obvinený R. C. síce súhlasil s jeho konaním bez jeho prítomnosti, avšak tento súhlas zoberal listom zo dňa 3. mája 2010 späť. Obdobne poukázal na nesplnenie týchto podmienok aj u obvineného M. Š. (v dňoch konania hlavného pojednávania 9-10. septembra 2009 a 21. septembra 2009, 9. septembra 2010), ako aj u obvineného E. Č. (hlavné pojednávanie konané dňa 11. novembra 2008).

Obvinený poukázal aj na to, že v jeho trestnej veci sa ani jeden svedok na hlavnom pojednávaní výslovne nevyjadril, či právo odoprieť vypovedať podľa § 130 ods. 2 Tr. por. využíva. Zo zápisníc z týchto pojednávaní, ako aj zo samotných zvukových záznamov vyplýva, že hoci boli všetci svedkovia poučení v zmysle § 130 ods. 2 Tr. por., chýba ich vyjadrenie, či toto právo využívajú alebo nie. Vzhľadom na uvedené sú všetky výpovede procesne nepoužiteľné, čo znamená že rozhodnutia oboch súdov boli založené na dôkazoch, ktoré neboli získané zákonným spôsobom. V tejto časti dovolateľ poukázal aj na zápisnice z prípravného konania, ktoré vôbec neobsahovali označenie skutkov, ktorých sa má výpoveď týkať, označenie obvinených, niektoré neobsahovali mená všetkých obvinených a rovnako

neobsahovali riadne poučenie svedkov (ako napr. výpoveď Z. J., M. Č., M. D., S. M. atď.- str. 8-10 dovolania)

V tejto súvislosti tvrdil, že nezákonný bol aj spôsob výsluchu R. M., rod. J. z 24. februára 2010, pretože malo byť postupované podľa čl. 9 Dohovoru o vzájomnej pomoci v trestných veciach. Z prvostupňového rozsudku nie je zrejmé, z akých dôvodov nebolo umožnené, aby tento svedok bol dočasne odovzdaný na účely jeho výsluchu slovenským justičným orgánom, navyše výsluchu tohto svedka na Krajskom súde v Plzni sa podľa názoru dovolateľa mal zúčastniť náhradný sudca, keď ustanovenie § 246 ods. 3 Tr. por. bolo aplikovateľné per analogiam.

Ďalej podľa jeho názoru vyjadrenie poškodeného Ing. K. K. o tom, že si bude v budúcnosti uplatňovať náhradu škody, nemožno považovať za riadne uplatnenie si tohto nároku v súlade s § 46 ods. 3 Tr. por. Navyše poškodený vôbec neuviedol, od ktorých obvinených si bude náhradu škody žiadať. Z týchto dôvodov je potom výrok súdu o náhrade škody arbitrárny.

Na naplnenie dovolacieho dôvodu v zmysle ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. dovolateľ poukázal aj v tom smere, že na skutok popisujúci založenie, zosnovanie a podporovanie zločineckej skupiny nenadväzujú žiadne konkrétne skutky, zakladajúce konkrétne trestné činy s cieľom dosiahnuť zisk, pričom v zmysle ustanovenia § 89 ods. 27 Tr. zák. účinného do 31. augusta 2002 sa zločineckou skupinou rozumie dlhší čas trvajúce zoskupenie najmenej troch osôb na účely páchania trestnej činnosti s cieľom dosiahnuť zisk, resp. na účel priameho, či nepriameho získania finančnej výhody alebo inej materiálnej výhody. Na skutok popisujúci založenie, zosnovanie a činnosť zločineckej skupiny musia nadväzovať konkrétne skutky, zakladajúce konkrétne trestné činy, ktoré spadali do rámca § 89 ods. 27 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006, v poslednom období jeho účinnosti od 1. augusta 2004 to boli trestné činy s hornou hranicou trestnej sadzby odňatia slobody najmenej päť rokov alebo trestné činy podľa § 160 až 162 Trestného zákona vtedy účinného. V tejto súvislosti uvádza, že zo všeobecných konštatovaní v odôvodnení prvostupňového rozsudku, vychádzajúcich zo všeobecných výpovedí spolupracujúcich svedkov alebo obvinených, že údajná zločinecká skupina mala zisk z tzv. výpalného, nepostačuje, keď v skutkovej vete nebol konkretizovaný žiadny taký trestný čin. Neboli zadovážené ani žiadne

dôkazy, od koho konkrétne, od ktorých podnikov či fyzických osôb mala získať údajná zločinecká skupina finančné prostriedky ako zisk trestnou činnosťou, keď ani žiaden konkrétny poškodený neuviedol, že by bol vydieraný alebo platil tzv. výpalné. Prvý konkrétny skutok, ktorého spáchanie sa pripisuje údajnej zločineckej skupine, sa mal stať až v mesiaci december 2003, kedy však už Trestný zákon účinný od 1. septembra 2002 do 31. júla 2004 v ustanovení § 89 ods. 27 vyžadoval zoskupenie najmenej troch osôb na účely páchania obzvlášť závažnej trestnej činnosti alebo taxatívne uvedených trestných činov.

Z vyššie uvedeného je zrejmé, že za Trestného zákona účinného do 1. januára 2006 v skutkových vetách rozsudku, nie je uvedený žiadny trestný čin, ktorý by zakladal zodpovednosť za založenie, zosnovanie, členstvo alebo činnosť pre zločineckú skupinu. Preto údajné založenie, zosnovanie, členstvo alebo činnosť pre zločineckú skupinu ani nemohlo byť spáchané s cieľom spáchať trestný čin, resp. vymedzené trestné činy, ktorých závažnosť sa postupne menila a zároveň s cieľom dosiahnuť zisk, resp. na účel priameho či nepriameho získania finančnej výhody alebo inej materiálnej výhody.

Po 1. januári 2006 nie je zo skutkovej vety skutku č. 1/ prvostupňového rozsudku a na ne nadväzujúce konkrétne skutky vôbec zrejmé, v čom konkrétne boli naplnené znaky zločineckej skupiny, teda že išlo o štruktúrovanú skupinu najmenej troch osôb, ktorá existuje počas určitého časového obdobia a koná koordinovane s cieľom spáchať jeden alebo viacej zločinov.

Ďalej dovolateľ argumentuje, že pokiaľ ide o uvádzanie jeho členstva v zločineckej skupine, zo skutkových viet rozsudku nie je vôbec zrejmé, ako jeho členstvo bolo realizované s cieľom spáchať jeden alebo viacej zločinov, keď žiadny zločin nespáchal, a na účely priameho alebo nepriameho získania finančnej alebo inej výhody, keď žiadna forma získania výhody mu nie je pripisovaná. Práve naopak, bol prvostupňovým rozsudkom podľa § 285 písm. a) Tr. por. oslobodený spod skutku č. 7/ obžaloby zo dňa 13. júna 2008, ako aj spod skutku č. 12/ cit. obžaloby. Pokiaľ odvodzovali súdy oboch stupňov spáchanie resp. jeho účasť na zločineckej skupine od jeho slovného vyjadrenia do telefónu „zebrali našich“, uvádza k tomu len toľko, že všetkých týchto ľudí v malom meste pozná, a teda ich považuje za kamarátov, ktorí navštevovali bratovu reštauráciu. Kategoricky popiera akékoľvek vyhrážanie R. Z. Pokiaľ sa ďalej uvádza, že on mal na starosti tzv. vydieračky, tieto mu neboli

dokázané. Podotýkal, že v žiadnom skutku, za ktorý bol niektorý odsúdený uznaný vinným, nebola preukázaná akákoľvek spojitosť s jeho osobou. S M. Š. sa stretával veľmi často, nakoľko mali spoločnú firmu D. a riešili mimo kamarátskych vzťahov aj pracovné veci.

Pokiaľ sa sudy oboch stupňov opierali pri jeho uznaní viny o výpovede M. Č., resp. R. M., rod. J., v tomto smere poukázal, že obdobne nepostupoval Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací u R. H. (uznesenie z 20. apríla 2011, sp. zn. 1 To 4/2011 str. 38 ods. 4), kde nepostačovalo k usvedčeniu len samotné tvrdenie M. Č., naproti tomu v dovolateľom prípade je táto výpoveď považovaná za vierohodnú v spojení s R. M., rod. J. Dal do pozornosti dovolacieho súdu i tú skutočnosť, že sudy oboch stupňov zohľadňovali účelové svedectvá Z. K., P. H., R. Z., M. Č. a R. M., rod. J., ktorých cieľom pri týchto účelových výpovediach, bola snaha získať pre seba výhodu, či už v menšom treste, resp. získanie beztrestnosti (Č. – M.).

Na základe vyššie uvedeného obvinený F. A. navrhol, aby dovolací súd vyslovil, že uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. apríla 2011, sp. zn. 1 To 4/2011, bol porušený zákon v jeho neprospech v ustanoveniach § 2 ods. 1, ods. 7, ods. 9, ods. 12, ods. 16, ods. 17, ods. 19, § 34 ods. 1, ods. 4, § 58 ods. 1 písm. e), § 130 ods. 1, ods. 2, § 131 ods. 1, § 168 ods. 1, § 237 ods. 3, § 238 ods. 2, § 246 ods. 2, § 263 ods. 4, § 264 ods. 1, § 264 ods. 2, § 249 ods. 1, § 249 ods. 3, § 249 ods. 4, § 250 ods. 2, § 252 ods. 2, ods. 3 Tr. por., ďalej čl. 6 ods. 1, 3 písm. a), písm. b), písm. c) a písm. d) Dohovoru, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1, čl. 49, čl. 50 ods. 6, čl. 141a písm. b) Ústavy Slovenskej republiky, § 89 ods. 27, § 185a ods. 1, 235 ods. 1, 235b ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006, § 2 ods. 1, § 189 ods. 1, 4 písm. c), § 190 ods. 1, 3 písm. d), ods. 5 písm. c) a § 296 Tr. zák. Ďalej navrhol, aby dovolací súd podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil rozsudok Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 23. júna 2010, sp. zn. PK 2 T 16/2008, v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. apríla 2011, sp. zn. 1 To 4/2011, vo všetkých výrokoch týkajúcich sa obvineného F. A. a podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal Špecializovanému trestnému súdu v Pezinku, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

V zmysle § 376 Tr. por. sa k obsahu uvedeného dovolania vyjadril 14. mája 2012 obvinený Bc. P. C. nasledovne:

„V plnom rozsahu súhlasím s týmto dovolaním, rozhodnutia súdov oboch stupňov považujem za vecne a právne nesprávne, konanie predchádzajúce ich vydaniu bolo chybné a nezákonné, pričom prišlo k porušeniu viacerých ustanovení Trestného poriadku a Trestného zákona, ako i článkov Ústavy Slovenskej republiky a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako sa uvádza i v samotnom dovolaní. Časť zápisníc z prípravného konania vôbec neobsahovala označenie obvinených, niektoré neobsahovali všetkých obvinených (chýba uvedenie obvineného C. a mňa) a v niektorých chýbalo uvedenie celého krstného mena. Keďže predmetné zápisnice o výsluchu svedkov z prípravného konania neobsahujú riadne poučenie svedkov, nemohli byť následne Špecializovaným trestným súdom predkladané svedkom na hlavnom pojednávaní na vysvetlenie rozporov.

Námietkami k právnej kvalifikácii skutku č. 1/ rozsudku sa odvolací súd bližšie nezaoberal, predovšetkým z hľadiska rozdielneho znenia a znakov tohto trestného činu v priebehu času. Rovnako k hmotnoprávnym námietkam vo vzťahu k ďalším skutkom (č. 2/ a č. 6/) nezaujal Najvyšší súd Slovenskej republiky žiadne stanovisko. Na skutok rozsudku popisujúci založenie, zosnovanie a činnosť údajnej zločineckej skupiny nenadväzujú žiadne konkrétne skutky, zakladajúce konkrétne trestné činy s cieľom dosiahnuť zisk, ktoré by spadali do rámca § 89 ods. 27 Tr. zák. účinného do 31. augusta 2002. Dokonca trestný čin zneužitia právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a) Tr. zák., za ktorý som bol odsúdený, nielenže nebol patrične preukázaný, ale dokonca bol premlčaný. Ďalej nebolo dokázané, ako som mal podporovať zločineckú skupinu, keď prvý konkrétny skutok, ktorého spáchanie sa pripisuje údajnej zločineckej skupine, sa mal stať až v mesiaci december 2003, kedy však už Tr. zák. účinný od 1. septembra 2002 do 31. júla 2004 v ustanovení § 89 ods. 27 Tr. zák. vyžadoval zoskupenie najmenej troch osôb na účely páchania obzvlášť závažnej trestnej činnosti alebo taxatívne uvedených trestných činov.

V súvislosti s právnym posúdením trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny za úplne absurdnú považujem tú časť odôvodnenia prvostupňového rozsudku na str. 87, kde sa uvádza, že podľa § 185a ods. 1 Tr. zák. účinného 1. januára 2006 jedná sa o obzvlášť závažný úmyselný trestný čin v zmysle § 41 ods. 2 Tr. zák. účinného 1. januára 2006, podľa ktorého obzvlášť závažnými trestnými činmi sú trestné činy uvedené v § 62 (...), pričom v § 62 ods. 1 Tr. zák. v predchádzajúcej uvedenej účinnosti je v tomto ustanovení uvedený trestný čin založenia, zosnovania a podporovania

zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185 a Tr. zák. v predchádzajúcej uvedenej účinnosti. Inými slovami Špecializovaný trestný súd dospel k záveru, že nakoľko v § 62 ods. 1 Tr. zák. je uvedený aj trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 185a ods. 1 Tr. zák., bol spáchaný trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 185a ods. 1 Tr. zák..

Verím v to, že dovolací súd sa bude v plnom rozsahu zákonnými námietkami zaoberať a v rámci zákona o nich rozhodne.“

So zreteľom na novelu Trestného poriadku č. 226/2011 Z. z. a prechodné ustanovenie § 567j ods. 2 Tr. por., Najvyšší súd Slovenskej republiky použil na rozhodovanie o dovolaní obvineného F. A. Trestný poriadok účinný od 1. septembra 2011. V zmysle prechodného ustanovenia § 567j ods. 7, ustanovenie § 371 sa použilo v znení účinnom do 31. augusta 2011.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1 a ods. 2 písm. h) Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.), v zákonnej lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.), ale súčasne po preskúmaní veci zistil aj to, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. účinného do 31. augusta 2011 (§ 382 písm. c) Tr. por.).

Na vysvetlenie tohto záveru treba predovšetkým uviesť, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne, t. j. vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 Tr. por. Pokiaľ tomu tak nie je a podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pritom ale v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu, ide o dovolanie, ktoré je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c) Tr. por.

Dovolanie má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, musia byť nutne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná

inštancia. **Dôvody dovolania sú** - v porovnaní s dôvodmi zakotvenými pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní - **podstatne užšie**.

Podľa § 371 ods. 1 písm. a) a písm. b) Tr. por. účinného do 31. augusta 2011 dovolanie je možné podať aj vtedy, ak vo veci rozhodol nepríslušný súd (písm. a), alebo ak súd rozhodol v nezákonnom zložení (písm. b). Naplnenie súčasne oboch dovolacích dôvodov vidí obvinený F. A. v skutočnosti, že bývalý Špeciálny súd v Pezinku, ktorý rozhodoval v jeho trestnej veci, nemohol vykonávať svoju právomoc, vzhľadom na absenciu atribútu nezávislosti, poukazujúc na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) z 20. mája 2009, sp. zn. PL.ÚS 17/08.

Dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. a) Tr. por. je naplnený vtedy, ak neboli dodržané ustanovenia Trestného poriadku upravujúce príslušnosť súdov, t. j. vo veci rozhodol súd, ktorý nebol vecne, miestne alebo funkčne príslušný. Vychádzajúc z hmotnoprávných a procesnoprávných predpisov upravujúcich príslušnosť súdov, bol bývalý Špeciálny súd v Pezinku vecne, miestne a funkčne príslušným súdom a zároveň mu bola daná právomoc na konanie a rozhodovanie v trestnej veci obvineného M. Š. a spol.

Vecná príslušnosť tohto súdu je upravená v ustanovení § 17 ods. 2 Tr. por. účinného do 1. januára 2006, v zmysle ktorého Špeciálny súd vykonáva konanie o trestných činoch patriacich do jeho právomoci v prvom stupni (právomoc Špeciálneho súdu - § 15a Tr. por. účinného do 1. januára 2006). Podľa § 9 ods. 1 zákona 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinného do 16. júla 2009, Špeciálny súd koná a rozhoduje v trestnoprávných veciach a v iných veciach, o ktorých to ustanovuje predpis o konaní pred súdmi.

Vzhľadom k námietkam obvineného o „neústavnosti tejto inštitúcie a tým vyplývajúcej nepríslušnosti Špeciálneho súdu,“ je nutné vysvetliť, ako sa s otázkou právoplatnosti a vykonateľnosti doteraz vydaných rozhodnutí vysporiadal ústavný súd v citovanom náleze, v ktorom sa konštatuje, že právoplatné, ale nevykonané rozsudky Špeciálneho súdu a Úradu špeciálnej prokuratúry **nie sú na základe tohto rozhodnutia dotknuté dôvodom na obnovu konania podľa ustanovení Trestného poriadku** v zmysle § 41b zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného

súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov.

V odôvodnení citovaného nálezu ústavný súd konštatoval, že zásadné dôvody rozhodnutia ústavného súdu o nesúlade napadnutých právnych predpisov s ústavou a s označenými medzinárodnými zmluvami sa týkajú kolízie inštitucionálneho vymedzenia a postavenia Špeciálneho súdu v systéme súdov Slovenskej republiky a úpravy postavenia jeho sudcov s ústavnými princípmi, že nie je daná priama príčinná súvislosť medzi povahou zisteného nesúladu právnych predpisov v rámci abstraktnej ochrany ústavnosti a obsahom rozhodnutí vydaných Špeciálnym súdom v individuálnych prípadoch. Právne predpisy, ktorých nesúlad ústavný súd vyslovil v bode 1. citovaného nálezu, nepredstavujú hmotnoprávny základ rozsudkov Špeciálneho súdu v jednotlivých trestných veciach v zmysle § 41b ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, v dôsledku čoho v bode 3. citovaného nálezu vylúčil možnosť obnovy konania z dôvodu straty účinnosti zákona č. 458/2003 Z. z. o zriadení Špeciálneho súdu a Úradu Špeciálnej prokuratúry a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

Nálezom ústavný súd zdôrazňuje, že jeho rozhodnutia vo vzťahu k preskúmaným právnym predpisom majú účinky **ex nunc** (do budúca) a zároveň, že týmto rozhodnutím nie sú dotknuté vydané rozhodnutia Špeciálneho súdu v trestnom konaní.

Nadväzujúc na uvedené, je potrebné upozorniť, že ústavný súd síce nevylúčil podanie dovolania, ako mimoriadneho opravného prostriedku, z taxatívne uvedených dôvodov v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a) až písm. l) a ods. 2 Tr. por., ale zároveň je potrebné dodať, že citovaný nález ústavného súdu, nie je dôvodom dovolania v zmysle ustanovenia § 371 ods. 1 písm. a), prípadne písm. b) Tr. por. účinného do 31. augusta 2011.

Rovnakou námietkou sa zaoberal už aj Európsky súd pre ľudské práva v Štrasburgu (ďalej už len „ESLP“), ktorý vo veci **Fruni proti Slovensku** (rozsudok ESLP z 21. júna 2011, sťažnosť č. 8014/07, § 135-149) poukázal predovšetkým na to, že úvahy o rovnováhe jednotlivých mocí v štáte, ktoré hrali zásadnú úlohu v argumentácii ústavného súdu v spomínanom náleze, neznamenajú automaticky porušenie čl. 6 Dohovoru. Podľa

názoru EŠLP, bol Špeciálny súd zjavne založený zákonom, jeho sudcovia boli neodvolateľní po dobu výkonu svojho mandátu, a pokiaľ ide o možnosti zániku mandátu v dôsledku odobratia bezpečnostnej previerky, EŠLP zohľadnil, že k takému kroku nikdy nedošlo, a keby sa tak stalo, mal dotknutý sudca dostatočné záruky v podobe možnosti obrátiť sa na osobitný výbor parlamentu, alebo na najvyšší súd a ústavný súd.

Dovolateľ k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. b) Tr. por. účinného do 31. augusta 2011 ďalej uvádzal, že súd rozhodol v nezákonnom zložení, keď sudkyňa JUDr. Ružena Sabová v predmetnej trestnej veci ďalej konala a rozhodovala, potom, čo do senátu, ktorý rozhodoval o ďalšom trvaní väzby obvineného, bol opatrením predsedu Špeciálneho súdu č. 9 z 18. júna 2008, Spr 385/2007, určený náhradný sudca, JUDr. Ján Buvala. Uvedenou námietkou sa senát najvyššieho súdu 3 T už vo svojom uznesení zaoberal (sp. zn. 3 Tost 13/2009) a dovolací súd v tomto smere na toto rozhodnutie odkazuje.

K námietke nezákonne zloženého senátu 1 To na odvolacom súde z dôvodu odstúpenia priamo podaného odvolania iného obvineného ako dovolateľa (M. Š.) prostredníctvom obhajcu Špecializovanému trestnému súdu v Pezinku, je potrebné zdôrazniť znenie ustanovenia § 309 ods. 1 Tr. por., že **odvolanie sa podáva na súde, proti ktorého rozsudku smeruje**, a to do 15 dní od oznámenia rozsudku, preto bolo odvolanie odstúpené na prvostupňový súd na ďalší procesný postup.

Porušenie práva na obhajobu je závažnou, resp. podstatnou chybou konania. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. účinného do 31. augusta 2011 je však koncipovaný oveľa užšie, nie je ním akékoľvek (resp. každé) porušenie práva na obhajobu, ale len porušenie tohto práva „**zásadným spôsobom**“.

Pri posudzovaní, či v tom-ktorom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, sú dôležité konkrétne podmienky prípadu, ktoré je potrebné vyhodnotiť individuálne ako aj vo vzájomných súvislostiach. Podstatou práva na obhajobu je zabezpečiť obhajovanie práv obvineného tak, aby v konaní boli okrem iného objasnené aj všetky skutočnosti svedčiace v prospech obvineného, a aby sa na ne v konaní a pri rozhodovaní prihliadalo. Vychádzajúc z toho, právo na obhajobu zahŕňa viacero komponentov a dovolací dôvod v tomto zmysle bude spravidla naplnený pri nerešpektovaní

ustanovení Trestného poriadku o povinnej obhajobe, pri vykonávaní procesných úkonov smerujúcich k rozhodnutiu vo veci bez prítomnosti obhajcu a pod., čo sa v posudzovanom prípade nezistilo. Naopak, obvinený využíval v celom rozsahu možnosť aktívnej osobnej obhajoby i obhajoby prostredníctvom obhajcu. Z obsahu zväzkov spisového materiálu vyplýva, že obvinený mal možnosť od začiatku konania sa vyjadriť ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kládli za vinu, k dôkazom o nich, robiť návrhy, podávať žiadosti a opravné prostriedky, zúčastňovať sa na procesných úkonoch osobne i prostredníctvom obhajcu, vypočúvať svedkov, ktorých sám alebo prostredníctvom obhajcu navrhol a klásť im otázky.

Neobstojí ani tvrdenie obvineného, že jeho právo na obhajobu bolo zásadným spôsobom porušené práve tým, že právne závery rozhodnutí súdov obidvoch stupňov sú v extrémnom rozpore s vykonanými dôkazmi a skutkovými zisteniami z nich vyplývajúcimi. Právo na obhajobu obvineného nemôže byť porušené ani tým, že súd, vychádzajúc zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, hodnotí dôkazy ináč, než je predstava obvineného alebo inej strany v konaní.

Zásadné porušenie práva na obhajobu obvinený F. A. vidí aj v tom, že bolo porušené jeho právo na verejné prejednanie veci (hlavné pojednávanie konané 16. októbra 2009) a právo M. Š. na prítomnosť dôverníkov (§ 250 ods. 2 Tr. por.).

Podľa § 249 ods. 3 Tr. por. verejnosť na hlavnom pojednávaní môže byť vylúčená len vtedy, ak by verejné prejednávanie veci ohrozilo tajomstvo chránené osobitným zákonom, verejný poriadok, mravnosť alebo bezpečnosť, **alebo ak to vyžaduje iný dôležitý záujem obžalovaného, poškodeného, jeho blízkych osôb alebo svedkov.** Verejnosť musí byť vylúčená počas výsluchu agenta a ak ide o ochranu utajovaných skutočností. Verejnosť možno vylúčiť **aj na časť hlavného pojednávania.**

Dohovor vyžaduje, aby akékoľvek obmedzenie práv a slobôd bolo predvídané zákonom, sledovalo účel, na ktorý bolo ustanovené a bolo nevyhnutné v demokratickej spoločnosti na tento účel, pričom obmedzenie musí byť primerané sledovanému účelu. Týmto požiadavkám musí vyhovovať aj aplikácia dôvodov vylúčenia verejnosti uvedených v článku 6 ods. 1 druhej vete Dohovoru.

Na hlavnom pojednávaní 16. októbra 2009, na návrh obhajcu JUDr. S. (zastupujúci obvineného R. Z.), ku ktorému sa pripojili obvinení R. Z. a P. H., ako aj náhradný obhajca obvineného M. Š., JUDr. T., predseda senátu uznesením podľa § 249 ods. 4 Tr. por. vylúčil verejnosť z dôvodov podľa § 249 ods. 3 Tr. por. V odôvodnení tohto uznesenia predseda senátu bližšie špecifikuje dôvody tohto vylúčenia, ktoré zistil po vypočutí strán, a to, že charakter výpovedí obvinených na hlavnom pojednávaní 16. októbra 2009 (obvinení Z., H. a K.) môže ohroziť záujmy obvinených, resp. že zverejňovaním prezentovaných skutočností, ktoré majú vyplynúť z ich výpovedí by mohlo dôjsť k zmareniu účelu trestného stíhania, ale najmä že týmito výpoveďami môže byť ohrozená bezpečnosť svedkov (zvukový záznam, č. l. 6419, zv. XX). Verejnosť bola z hlavného pojednávania vylúčená len na nevyhnutnú dobu (od 9.59 hod do 14.37 hod.).

Dovolací súd je toho názoru, že vylúčenie verejnosti na nevyhnutný čas z hlavného pojednávania 16. októbra 2009 bolo v súlade s Trestným poriadkom a Dohovorom.

Podľa § 371 ods. 1 písm. d) Tr. por. účinného do 31. augusta 2011 dovolanie možno podať aj vtedy, ak hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obvineného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Pod uvedený dovolací dôvod obvinení F. A. subsumuje námietky vzťahujúce sa k vykonaniu hlavného pojednávania v neprítomnosti M. Š. (9-10. septembra 2009, 21. septembra 2009, 30. júna 2009) a v neprítomnosti iných obvinených (Ľ. Č.-11. novembra 2008, R. C. - 25-26. mája 2010), hoci na to neboli splnené zákonné podmienky v zmysle ustanovenia § 252 ods. 3 Tr. por. (neprítomnosť počas výsluchov svedka J. a Č.).

V súlade s obmedzenou preskúmovacou činnosťou dovolacieho súdu v zmysle ustanovenia podľa § 384 ods. 2 Tr. por., ktorá je obmedzená iba na časť rozhodnutia súdu a konania, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, vo vzťahu iba k osobe, ktorá podala dovolanie, a ktoré sa tejto osoby týka, dovolací súd tieto námietky nepreskúmaval (ako aj niektorými ďalšími námietkami, ktoré vyplynuli z toho, že obhajca obvineného podal dovolanie spolu s ďalšími dvoma obvinenými a ktoré sa týkali len týchto obvinených).

Tvrdenia a právne názory, ktorými zdôvodnil obvinený F. A. existenciu dovolacieho dôvodu, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. účinného do 31. augusta 2011 zhrnul do 2 bodov.

V prvom bode „výsluchy svedkov vykonané nezákonným spôsobom“ namietal nesplnenie zákonných podmienok na prečítanie výsluchov svedkov z prípravného konania (bod 3.3 dovolania F. A.), ktoré neobsahovali riadne poučenie o práve odoprieť výpoveď, označenie obvinených a skutkov, ktorých sa mala predmetná výpoveď týkať, ako aj absenciu výslovného vyjadrenia svedkov, ktorí vypovedali na hlavnom pojednávaní, či využívajú právo odoprieť vypovedať.

Podľa § 263 ods. 4 Tr. por. zápisnicu o výpovedi svedka, ktorý na hlavnom pojednávaní využil svoje právo odoprieť výpoveď podľa § 130 Tr. por., možno prečítať len za predpokladu, že bol pred výsluchom, ktorého sa zápisnica týka, o svojom práve odoprieť výpoveď riadne poučený a výslovne vyhlásil, že toto právo nevyužíva, ak bol výsluch vykonaný spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam tohto zákona.

Svedok musí byť poučený i o práve odoprieť výpoveď, musí sa k tomuto poučeniu výslovne vyjadriť, a ak má právo odoprieť výpoveď, musí výslovne prehlásiť, či toto právo využíva alebo nie. Obsah vyjadrenia musí byť uvedený v zápisnici o výpovedi z prípravného konania. Iba pri splnení týchto podmienok je možné výpoveď svedkov, ktorí majú právo odoprieť výpoveď, považovať za dôkaz, ktorý je v prípade potreby použiteľný na hlavnom pojednávaní. Táto podmienka platí rovnako aj pre prípad čítania zápisnice o výpovedi svedka z prípravného konania, ktorý sa na hlavnom pojednávaní v podstatných bodoch odchyľuje od svojej skoršej výpovede (bližšie pozri R 27/89, R 9/85).

V súvislosti s namietanými výsluchmi svedkov (bližšie nekonkretizovaní) z hlavného pojednávania dovolací súd zdôrazňuje, že obsah výslovného vyjadrenia k poučeniu podľa § 130 Tr. por. je uvedený vo všetkých zápisniciach o výsluchu z hlavného pojednávania (prípadne vyplýva zo zvukového záznamu z hlavných pojednávanií), a preto takéto dôkazné prostriedky treba považovať za vykonané zákonným spôsobom. Ak prichádza do úvahy poučiť svedka podľa § 130 Tr. por., svedok sa musí výslovne vyjadriť, či toto právo využíva

alebo nie. Obsah vyjadrenia musí byť uvedený v zápisnici o výsluchu. Len vtedy možno takýto dôkazný prostriedok považovať za vykonaný zákonným spôsobom. Trestný poriadok však neupravuje presné znenie vyjadrenia. Z takejto právnej úpravy vyplýva, že musí byť urobené_tak, aby nevznikli pochybnosti o vôli svedka využiť, resp. nevyužiť toto právo. Svedka nemožno nútiť, aby k tomu použil priamo formuláciu uvedenú v zákone, preto je postačujúce aj vyjadrenie svedkov o tom, že „poučeniu som porozumel a vo výpovedi mu nič nebráni“, tak ako to bolo v posudzovanom prípade.

Zo zápisníc o výsluchu na hlavnom pojednávaní je zrejmé, že svedkovia boli riadne poučení v zmysle príslušných zákonných ustanovení vrátane práva odoprieť vypovedať podľa § 130 ods. 2 Tr. por. Následne sa vyjadrili, že poučeniu porozumeli a vo výpovedi im nič nebráni. Objektívne okolnosti, za ktorých došlo k prejavu vôle, nevzbudzujú žiadne pochybnosti o vôli svedkov nevyužiť právo odoprieť výpoveď podľa § 130 Tr. por., resp. nevyužiť toto právo, čo je v posudzovanom prípade zrejmé aj zo zápisníc o výsluchu a zvukových záznamov svedkov a poškodených na hlavnom pojednávaní.

Navyše, tvrdenie obvineného o tej skutočnosti, že zápisnice z prípravného konania neobsahovali riadne poučenie o práve odoprieť výpoveď podľa § 130 ods. 1 Tr. por. sa nezakladá na pravde. Všetci namietaní svedkovia v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní, boli riadne poučení podľa § 130 ods. 1 a 2 Tr. por. a výslovne vyhlásili, či toto právo využívajú alebo nie. V tejto súvislosti ešte treba uviesť, že hlavným účelom inštitútu poučenia svedka podľa § 130 ods. 1 Tr. por. je chrániť oprávnené záujmy vyslúchaného svedka, nie obvineného.

Formálnou chybou je nepresné označenie trestnej veci v zápisnici o výsluchu svedkyne S. H. z 24. mája 2007 a chýbajúce označenie obvinených v namietaných zápisniciach o výsluchoch z prípravného konania (týka sa to svedkov- Z. J., S. H., I. F., I. Š., pričom svedok M. Č. vyhlásil, že „nie je v príbuzenskom alebo v obdobnom pomere so žiadnym obvineným“, rovnako ako P. L. vyhlásil, že „bol oboznámený proti komu sa vedie trestné stíhanie“), ale zároveň z ich obsahu nepochybné vyplýva, že títo svedkovia sa vecne vyjadrovali ku konkrétnym skutkom a obvineným. Navyše táto procesná chyba bola reparovaná v súdnom konaní, keď na hlavných pojednávaniach (M. Č.-21. januára 2009 a i.,

P. L.-26. februára 2009, S. H., I. F., I. Š.-27. februára 2009) opätovne vypovedali v trestnej veci M. Š. a spol. (okrem Z. J.-zomrel 18. júla 2008).

V druhom bode dovolateľ F. A. namietal nezákonný výsluch formou videokonferencie svedka R. M., rod. J., vykonaný na základe dožiadania Špecializovaného trestného súdu v Pezinku na Krajský súd v Plzni o právnu pomoc z 18. decembra 2009 (č. l. 6973-86, zv. XXII.).

Svedecké výpovede zachytené v zápisniciach získaných v rámci právnej pomoci orgánom cudzieho štátu a na jeho území sú pred tuzemskými súdmi použiteľné len vtedy, ak boli zadovážené v súlade s Európskym dohovorom o vzájomnej pomoci v trestných veciach podpísaného v Štrasburgu 20. apríla 1959, publikovaný pod č. 550/1992 Zb., CETS 030 (ďalej len „ED“) v znení dodatkového protokolu CETS 099 (dopĺňa ED) a druhého dodatkového protokolu CETS 182 (ďalej len „druhý DP“), poprípade s inou príslušnou medzinárodnou zmluvou o právnej pomoci. Zároveň je nutné rešpektovať ustanovenia Trestného poriadku o právach obhajoby.

V posudzovanom prípade sa postupovalo podľa čl. 1, 6 a 10 Dohovoru o vzájomnej pomoci v trestných veciach medzi členskými štátmi EÚ, vypracovaného Radou v súlade s článkom 34 Zmluvy o Európskej únii podpísaného 29. mája 2000 v Bruseli, publikovaným pod č. 572/2006 Z. z., ako aj s poukazom na čl. 9 druhého DP.

Dovolací súd sa nestotožnil s názorom prvostupňového súdu o tom, že medzinárodné zmluvy týkajúce sa vzájomnej pomoci v trestných veciach neobsahujú možnosť účasti obhajcov na úkonoch vykonaných na základe dožiadaní pred cudzozemskými orgánmi. Podľa čl. 4 ods. 1 ED dožiadaná strana oznámi, ak o to **požiada výslovne dožadujúca strana**, dátum a miesto, kde sa dožiadanie vykoná. **Orgány a zúčastnené osoby môžu byť prítomné, pokiaľ s tým dožiadaná strana súhlasí.** Zmena čl. 4 ods. 2 ED bola vykonaná na základe článku 2 druhého DP (nové znenie článku 4 dohovoru je použiteľné iba vo vzťahu k signatárom druhého DP od 1.5.2005- oznámenie MZV SR publ. pod č. 165/2005 Z. z.), ktorý znie „žiadosti o povolenie účasti zástupcov orgánov alebo zúčastnených osôb by sa nemali zamietnuť, ak je predpoklad, že v dôsledku ich účasti bude výsledok vybavenia dožiadania

lepšie vyhovovať potrebám dožadujúcej zmluvnej strany, a tak sa vylúči potreba doplnujúcich dožiadaní."

Z uvedeného vyplýva, že účasť obhajcov na výsluchu svedka R. M., rod. J. bola možná v prípade, ak by ich prítomnosť na tomto úkone pre výsledok vybavenia dožiadania lepšie vyhovovala potrebám **dožadujúcej zmluvnej strany**. Pokiaľ medzinárodná zmluva umožňuje prítomnosť obhajcu obvineného na výsluchu svedka za predpokladu, že s tým dožiadaná strana súhlasí (čl. 4 ods. 1 ED), je na úvahe dožadujúcej zmluvnej strany (čl. 4 ods. 2 ED v znení čl. 2 druhého DP), či v dôsledku tejto účasti bude výsledok vybavenia dožiadania lepšie vyhovovať jej potrebám, teda či požiada dožiadajú stranu o to, aby orgány alebo iné zúčastnené osoby mohli byť na tomto úkone prítomné. Dovolací súd je toho názoru, že ak sa obhajcovia obvinených chcú zúčastniť na tomto úkone, je úlohou dožadujúcej strany sa pokúsiť im túto účasť umožniť.

Najvyšší súd však napriek uvedenému konštatuje, že právo na obhajobu a zásada kontradiktórnosti týmto postupom porušené neboli, pretože všetci obvinení a ich obhajcovia mali možnosť spochybníť svedka v konaní pred súdom, vyjadriť sa k jeho výpovedi a klásť mu otázky na hlavnom pojednávaní prostredníctvom videokonferencie, rovnako ako aj na výsluchu v prípravnom konaní, o ktorom boli obhajcovia obvinených vyrozumení. Dovolací súd preskúmaval zákonnosť predmetného dožiadania a priebeh výsluchu svedka R. M., rod. J. formou videokonferencie na hlavnom pojednávaní 24. februára 2010, najmä či boli zachované práva obhajoby a dospel k záveru, že vo vzťahu k splneným procesným a obsahovým podmienkam upraveným v Trestnom poriadku, je nutné považovať namietanú výpoveď za dôkaz získaný zákonným spôsobom. Dovolací súd však ďalej nie je oprávnený interpretáciou cudzozemskej normy zisťovať, či dožiadaný štát vykonal úkon v súlade so svojim právnym poriadkom, keďže to spochybňuje apriorne dôveryhodnosť postupu orgánov dožiadanej strany.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. účinného do 31. augusta 2011 dovolanie možno podať len, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; **správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu však dovolací súd nemôže skúmať a meniť**.

Uvedený dovolací dôvod pripúšťa iba právne námietky vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižších stupňov. Podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť) bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu uvedenú v osobitnej časti Trestného zákona. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. účinného do 31. augusta 2011. **Správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu je teda dovolací súd povinný prezumovať.**

Naplnenie tohto dovolacieho dôvodu obvinený F. A. vidí v tom, že v žiadnom zo skutkov popísaných v skutkovej vete nebol konkretizovaný taký trestný čin, ktorého cieľom bolo dosiahnuť zisk, čo je podľa nich nevyhnutným znakom pre klasifikovanie zločineckej skupiny, pričom predovšetkým upozorňuje na rozdielne znenie právnej kvalifikácie trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a naplnenia znakov skutkovej podstaty tohto trestného činu v priebehu času (v zmysle Tr. zák. účinného do 1. januára 2006).

Najvyšší súd zistil, že tieto námietky po obsahovej stránke zodpovedajú uplatnenému dovolaciemu dôvodu, lebo sponchyňujú právne posúdenie skutku alebo iné hmotnoprávne posúdenie, avšak posúdil ich ako zjavne neopodstatnené. Skutkové zistenia súdov oboch stupňov totiž dovolací súd nemôže skúmať a meniť, preto bola opodstatnenosť námietok dovolateľa hodnotená len v nadväznosti na skutkový stav veci vyplývajúci predovšetkým z odsudzujúceho rozsudku súdu prvého stupňa (odvolací súd zamietol odvolanie obvineného F. A. podľa § 319 Tr. por.). Tak ako je vysvetlené v nasledujúcich odsekoch, s námietkami z vecného hľadiska nebolo možné súhlasiť.

Na vysvetlenie tohto záveru je treba zdôrazniť, že obvinený F. A. bol v skutku č. 1/ prvostupňového rozsudku (spolu s ďalšími obvinenými) uznaný za vinného zo zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa **§ 296 Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov**, pretože presne v nezistenom období najneskôr od roku 2001, v meste S., okres S., M. Š. zosnoval a s doposiaľ nezistenými osobami postupne vytváral a štruktúralne formoval zločineckú skupinu, ktorá na území T. a B. kraja koordinovane pôsobila až do **29. septembra 2007** s cieľom páchania zločinov, tak,

aby získali priamo alebo nepriamo finančný alebo majetkový prospech, pričom F. A. bol členom zločineckej skupiny, teda **najneskôr od roku 2003 do 29. septembra 2007** bol pravou rukou M. Š., vystupoval v zločineckej skupine v jeho mene, informoval ho o zatknutí P. H. a M. M. s tým, že uviedol „zebrali našich“ a následne sa vyhrážal R. Z., aby nevypovedal proti M. Š., a že on to ide riešiť s obhajcom, mal na starosti tzv. vydieračky (ďalej pozri str. 3-5 prvostup. rozs.).

Podľa § 129 ods. 4 Tr. zák. zločineckou skupinou sa na účely tohto zákona rozumie štruktúrovaná skupina najmenej troch osôb, ktorá existuje počas určitého časového obdobia a koná koordinovane s cieľom spáchať jeden alebo viacej zločinov, trestný čin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 alebo niektorý z trestných činov korupcie podľa ôsmej hlavy tretieho dielu osobitnej časti na účely priameho alebo nepriameho získania finančnej alebo inej výhody.

V súvislosti s právnou kvalifikáciou skutku uvedeného v bode č. 1/ rozsudku dovolací súd vychádza z toho, že trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny je trvácí trestný čin, v rámci ktorého je vyvolaný protiprávny stav a tento sa ďalej aj po naplnení všetkých znakov zákonnej skutkovej podstaty trestného činu, v rozpore so zákonom zámerne udržuje. Tento trestný čin je dokonaný **už založením, zosnovaním alebo podporovaním zločineckej skupiny**, ako aj **členstvom** v takejto skupine alebo **činnosťou pre zločineckú skupinu**. Trestné je samo členstvo v zločineckej skupine. **Pojmový znak bude naplnený bez ohľadu na to, či sa páchatel tejto skupiny podieľal na páchaní trestnej činnosti takouto skupinou, alebo nie.**

Trestné činy trvacie sa posudzujú ako **činy spáchané za účinnosti nového zákona**, ak sa časť konania uskutočnila za účinnosti nového zákona, a pokiaľ by toto konanie bolo trestným činom aj podľa skoršieho zákona, aj keď by bol starý zákon pre páchatel'a priaznivejší.

V posudzovanej veci sa skutok č. 1/ stal v období rokov 2001-2007, pričom obvinený F. A., člen zločineckej skupiny a tzv. pravá ruka obvineného M. Š., pôsobil v tejto zločineckej skupine od roku 2003 do 29. septembra 2007. Súd prvého stupňa právnou kvalifikáciu tohto skutku u dovolateľa F. A. posúdil ako zločin založenia, zosnovania a podporovania

zločineckej skupiny podľa § 296 Tr. zák., takže v tomto prípade bolo treba pre uznanie viny preukázať znaky, že sa jedná o zločineckú skupinu v zmysle vyššie uvedenej definície (§ 129 ods. 4 Tr. zák.). Naplnenie pojmových znakov zločineckej skupiny dovolateľ spochybnili z pohľadu meniacej sa trestnoprávnej úpravy definície upravenej v ustanovení § 89 ods. 27 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006, preto je uvedená námietka v tomto zmysle zjavne neopodstatnená.

Dovolací súd v tomto smere konštatuje, že súdy oboch stupňov správne posúdili uvedenú právnu kvalifikáciu tohto skutku, vrátane aplikácie ustanovenia § 129 ods. 4 Tr. zák., keďže všetky pojmové znaky vymedzené v tomto hmotnoprávnom ustanovení naplnené boli, tak ako to v podrobnostiach rozvádza v odôvodnení rozhodnutia súd prvého stupňa (str.71-88).

Obvinený F. A. zároveň namietať aj samotné odôvodnenia rozhodnutí súdov oboch stupňov, z ktorých podľa jeho názoru vyplýva, že ich „právne závery sú v extrémnom rozpore s vykonanými dôkazmi a skutkovými zisteniami z nich vyplývajúcimi, resp. z nich v žiadnej nožnej interpretácii odôvodnení súdnych rozhodnutí nevyplývajú“.

Dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že súčasťou práva na spravodlivý proces je skutočne i právo obvineného na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Na druhej strane nie je možné uvedené právo vykladať tak, že zaručuje právo obvineného na také rozhodnutie súdu, ktoré zodpovedá jeho predstavám. Napokon aj Ústavný súd Slovenskej republiky vo viacerých svojich rozhodnutiach uvádza, že uvedené právo nespočíva v tom, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Odpoveď treba dať iba na tie argumenty, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, ktoré zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní a rovnako tak preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka konania na spravodlivé súdne konanie. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria

jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne a právne závery súdu prvého stupňa.

Namietanie iných skutočností, ktoré tento dovolateľ uplatnil (namietanie údajného členstva F. A. v zločineckej skupine, popieranie vyhrážania sa R. Z., namietanie tzv. vydieračiek), napr. spochybňovanie vyhodnotenia vykonaného dokazovania, iné hodnotenie skutku, predstavuje namietanie skutkových zistení a záverov, čo rovnako ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. účinného do 31. augusta 2011 nepripúšťa. Skutkové zistenia (v tomto smere aj hodnotenie vykonaného dokazovania) súdov prvého a druhého stupňa sú pre odvolací súd záväzné a tento nemôže na nich nič meniť. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňovať, prípadne korigovať len odvolací súd. Podstatou uvedenej argumentácie je teda snaha dosiahnuť, aby odvolací súd prehodnotil vykonané dôkazy a na základe ich iného hodnotenia dospel k odlišným skutkovým záverom, než aké urobili súdy oboch stupňov, čo je v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. účinného do 31. augusta 2011 neprípustné.

Najvyšší súd aj v tejto súvislosti preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že námietku uvedenú v dovolaní, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, nie je možné akceptovať.

Z vyššie uvedeného rozboru vyplýva, že dovolanie obsahuje argumenty a subjektívne názory stojace mimo uplatnených dovolacích dôvodov, lebo odvolací súd po preskúmaní veci žiaden z týchto dovolacích dôvodov nezistil.

So zreteľom na to, že v posudzovanej veci neboli splnené podmienky dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c), písm. d), písm. g), písm. i) Tr. por. účinného do 31. augusta 2011, odvolací súd musel dovolanie obvineného F. A. podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietnuť.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 17. júna 2013

JUDr. Harald S t i f f e l , v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Kristína Cíchová